

Brænde til ilden! Uddannelseslæger på Nordisk Kongres

I lægedækningstruede områder har yngre almenmedicinere ekstragode muligheder for at tage på kurser eller kongres.

Som uddannelseskoordinerende yngre læger for almen praksis-området (AP-UKYL) er vores funktion på Slagelse Sygehus blandt andet at facilitere netværksdannelse og kursusdeltagelse blandt de almenmedicinske hoveduddannelseslæger. En decemberdag faldt tankerne på OK22-aftalen, som giver mulighed for, at uddannelseslæger i et lægedækningstruet område kan tage på kursus - herunder deltage i Nordisk Kongres.

Der blev gået til tastene og udfyldt en lidt forvirrende formular. Herefter ventede vi med tålmodighed. Der gik ikke længe, inden vi fik svar: Formularen på hjemmesiden passede ikke til en ansøgning til Nordisk Kongres, og PLO-e måtte hurtigt oprette en ny formular.

Kunne det passe, at ingen havde ansøgt om det før nu? Tankerne faldt på den paradoksale følelse af, at man som hoveduddannelseslæge i almen medi-

cin, særligt under sygehusopholdet, er nederst i hierarkiet uden mange ekstra tilbud om kurser og uddannelse.

Kun få kender mulighederne

På Slagelse Sygehus er der både mulighed for at søge en regional pulje, en lokal sygehuspulje og så OK22-aftalen. Erfaringsmæssigt er det dog desværre ikke alle uddannelseslægerne, der kender til mulighederne - og endnu færre, der gør brug af dem.

Hvorfor sidder uddannelseslægerne tilbage med en følelse af manglende tilgængelighed? Er det manglende kendskab? Er det barrieren i form af formularer? Eller er det frygten for et nej, en indsats uden gevinst?

Et styks godkendelse blev det til. Herefter gik tankerne på rekrutteringen, for der skulle ikke siges nej til et så godt tilbud.

Udmeldingen foregik først lokalt på Slagelse Sygehus, men her blev man mødt med uddannelseslægerne trætte blikke, snerten af udbrændthed, uoverskuelighed og tvivl. Spørgsmålene stod i kø: Vil afdelingen give tjenestefrihed med eller uden løn? Burde man ikke bruge sin sparsomme tid på noget andet? Og hvad med familien?

Det lykkedes ikke at rekruttere selv

med håndholdt fremvisning og optimisme. Men alene skulle vi da ikke være! Så vi forsøgte med et opslag på Facebookgruppen for FYAM-Sjælland. Det blev til flere likes og kommentarer som "dejligt tiltag" og "hvor er I seje", men desværre kun få med oprigtig interesse. Men vi havde blæst i Gjallerhornet, og vores gruppe blev udvidet med et lille hold med bred geografisk repræsentation i regionen.

I juni måned stod Nordisk Kongres endelig for døren, og med udsigt til 2 dages prækongres for internationale yngre læger i NYCGP tog vi afsted fra Københavns Lufthavn og derefter med et mindre propelfly fra Stockholm til Turku.

Turku fremstod fra dag 1 med en tydelig nordisk stemning og et klart historisk fundament. Trods det var der alligevel en vis fremmedhed. Det var trods alt Finland, ikke hverken Tyskland, Sverige eller Norge, vores naboer.

Internationalt fællesskab

Til prækongressen var 100 yngre læger mødt op. Trods vores forskellige internationale baggrund (endda en fra Italien) stod vi under samme fane: almen medicin, praktiserende læger in spe.

Finnskøb og sauna var et af programpunkterne på de yngre lægers prækongres før Nordisk kongres. Foto: Privat.

Det stod hurtigt klart, at selvom vi alle havde forskellige idéer, udformninger og nationale tilgange til faget, så bankede vores hjerter for det samme; at være generalister. En selvsikkerhed og stolthed trådte frem, for selvom vi er generalister, er vi også specialister! For hvem kunne erstatte vores funktion og faglighed? Skulle en geriater se børn? Kunne en ortopædkirurg føre en stresssygemeldingssamtale? Ville en neurolog have tålmodighed til at tilse og betrygge en bekymret patient med viral ØLI? Ligesom vi ikke kan erstatte de andre specialister, så kan vi heller ikke erstattes. Dette perspektiv blev udfoldet under 2 dages intensive forelæsninger og workshops, men det blev nok først rigtigt bundfældet i vores sind under godt selskab i finsk sauna og søbadning med en øl.

Et problem er også en mulighed for forandring

Selve Nordisk Kongres var imponerende med 1.000 deltagere. Der blev delt tanker, forskning og arbejdet med workshops intensivt i 2,5 dage fra morgen til aften.

Oplevelsen af sammenhold var gennemgående, når man mødte velkendte ansigter fra prækongressen. Dage var fyldt med spænding, men også usikkerhed om fremtiden. Der blev meldt klart ud om fremtidens stormvej med "dødens gab" i form af stigende alder i populationen, øget kompleksitet og uoverensstemmelse mellem udbud og efterspørgsel på læger. Men kongressen var ikke fyldt

med læger uden håb! Stemningen var grundlæggende optimistisk. Et problem er også en mulighed for forandring.

Torsdagen inden afrejsen sluttede kongressen med højdepunktet; middag og fest, og vores danske gruppe åbnede dansegulvet.

Dare to be the change: Kan vi få flere AP-UKYL'er?

I løbet af kongressen blev spontane nye netværk til idéer og projekter, som kommer til at følge med os hjem. Mange nye opgaver blev iværksat med optimisme og håb om forandring. Blandt andet fik vi kontakt til flere kollegaer, som er interesserede i at udbrede AP-UKYL-funktionen til de øvrige sygehuse i regionen.

Denne korte rejse har haft både kvantificerbar og kvalitativ indflydelse på os yngre læger.

Desværre dog med en bittersødhed fornemmelse af, at selvom vores lille delegation var hyggelig og inspirerende, fremstod alle individerne allerede som fyrtårne for forandring med roller i det faglige, organisatoriske eller planer om progression i deres fremtidige praksis. Hvorfor var det kun os, der deltog? Andre yngre læger kæmper med udbrændthed, håbløshed, og nogle befinder sig i en overlevelsestilstand. Burde de ikke have fået netop dette tilbud?

At opleve networking, refleksion og sammenhold kan give fornyet brænde til ilden som almenmedicinere. //